

„Rowley történetének mélysége és humora még a legelgyötörtebb szíveket is megmelengeti.”
– *Washington Post*

A meleg

NAGYBÁCSI

fine
selection

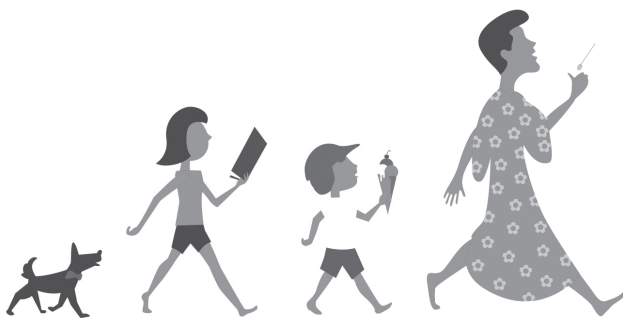
STEVEN ROWLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

STEVEN ROWLEY

A meleg

NAGYBÁCSI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

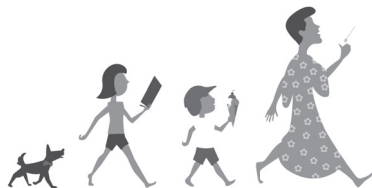
*Evelynnek, Harpernek, Emmettnek,
Eliasnak és Grahamnek*

„Sose szeress olyat, aki átlagos emberként bánik veled.”

– *Oscar Wilde*

„Azt mondtad, ó, lány, rideg a világ, ha nem engedsz be senki mást.”

– *Pat Benatar: Shadows of the Night (Az éjszaka árnyéka)*

Nos, akkor vágjunk bele!

Patrick vízszintesen tartotta a telefonját, és várta, hogy az autofókusz megtalálja Maisie és Grant arcát. A gyerekek véznának tűntek, ahogy egymáshoz préselődtek, még a már kilencéves Maisie is. Ha a kamera valóban öt kiló pluszt ad az ember súlyához – és Patrick elég időt töltött már a kamerák előtt, hogy tudja, ez a klisé igaz –, akkor az övé menthetetlenül rosszul működött. Maisie kisöpört az arcából egy tincset. Csak hat hete voltak nála Palm Springsben, de a lány haját máris kiszívta a sivatagi nap. Grant gondtalanul birizgálta nyelvvel a kiesett foga helyét.

– Húzzátok ki magatokat! – bátorította őket Patrick, de unokahúga és unokaöccse nem is annyira a testtartásuk miatt tűntek kicsinek, hanem inkább a törékeny alkatuk miatt. Minden idegszáluk megfeszült, és türelmetlenül várták, hogy elkészüljön róluk a videó. Patrick elmosolyodott, amikor a kamera megtalálta a gyerekeket, és rájuk fókuszált. Olyan az egész, mint egy edzés: mi értelme van ennek a nyárnak, ha nem az, hogy visszataláljanak önmagukhoz? Patrick elhúzta az ujját a telefon előtt, majd nyugodtan elindította a felvételt.

– Meséljetek valamit édesanyátokról!

Maisie és Grant hirtelen bezárkóztak, és mindkettőn a másikkra vártak, hogy megszólaljon. Patrick egész karrierje során nem tapasztalt ilyen bénító lámpalázat. A két gyerek némán, szinte telepatikusan alkudozott, ahogy az szoros kapcsolatban álló testvéreknél néha előfordul. Végül megszólalt az öccsénél három évvel idősebb Maisie:

– Magas volt.

Patrick kinézett a telefon mögül.

– Magas volt? *Ennyi?* A zsiráfok is magasak. Anyátok talán egy zsiráf volt?

– NEM! – kiáltották egyszerre, sértődötten.

– Ne velem kiabáljatok – tiltakozott Patrick. – A ti dolgotok, hogy előhozakodjatok a magasságnál érdekesebb jellemzővel.

Grant következett:

– Erős volt. Egyszer megemelte egyedül a fanapét, hogy felporszífozozon alatta.

– Ennyi! – Patrick megállította a felvételt. Persze hogy azt szerette volna, ha Grant erős nőként gondol az anyjára, a Sarát leginkább jellemző jó ellenálló képességtől ugyanis szinte teljesen megfosztotta a kezelést. Még a selypítést is elnézte unokaöccsének, annak ellenére, hogy a békés délutánokat gyakran töltötték a fiú kiejtésének fejlesztésével, de azt már nem hagyhatta, hogy Sarát méltatlan módon egy videóban emlegessék egy Dyson porszívóval.

– Gyerekek, *rémes* történetmesélők vagytok!

Maisie-t felzaklatta a helyzet.

– Akkor mit akarsz, mit mondjunk?

– Hogy én mit akarok... Az egész videó dolog a ti ötletetek volt!

Grant csalódottságában rúgott egyet, és beütötte a lábát a dohányzóasztalba.

– Ne tedd tönkre a bútoromat! – szólt rá Patrick, és közben odaadta a telefont Maisie-nek.

– Tessék, vegyél fel engem! Megmutatom, hogy kell csinálni. – Maisie ellenkezett, de Patricket nem érdekelte. – Gyerünk, gyerünk!

Maisie kelleetlenül elvette bácsikája telefonját, és maga elé tartotta, hogy levideózza őt.

– Magasabbra – irányította Patrick.

– Micsoda?

– Magasabbról kamerázz! Állj fel!

Maisie felállt.

– Még magasabbra! – Patrick előrehajolt, és feltolta Maisie karját. – Komolyan mondom, olyan, mintha azt akarnád, hogy négy állam legyen a videóban. Guncle Szabály, hányadiknál is tartunk? *Mindig a legelőnyösebb arcod mutasd!* Mindenkit be lehet úgy állítani, hogy jól nézzen ki a felvételen. A gyerekekről azt feltételezzük, hogy minden oldalról fotogének, pedig róluk is lehet rossz képet készíteni. – Visszaült az ötvenes évekbeli bőrfoteljába, és megfogta Maisie kezét, hogy beállítsa a telefont.

– Mindegy, túlságosan eltértünk a tárgytól. Látod a piros kört? Azt kell megnyomni.

Maisie türelme fogyott, a sürgetés kihozta belőle a mufurcot.

– Inkább valami olyat mondj, amit eddig nem tudtam!

– Stockard Channing valódi keresztnéve Susan.

Maisie dühösen leengedte a telefont.

– Ezt nem tudtad, igaz? Hát, most már tudod. – Patrick megint a magasba irányította Maisie karját, vissza az előnyös beállításhoz. – Susan Stockard. Stockard a vezetékneve.

– Ki az a Fockard Fanning? – Grant nehezen, de átküzdötte magát a néven.

– Ó, jaj! Rizzo! – Patrick várta, hátha beugrik Grantnek. – A *Grease* című film egyik szereplője?

Grant megvonta a vállát.

– Nem láttuk azt a filmet.

– *Micsoda?* Nem láttátok a *Grease*-t? Amikor annyi idős voltam, mint ti, vagy százszor megnéztem. John Travolta csípőmozgása nincs meg...? – A gyerekek értetlenül néztek rá. – Jól van, semmi gond. A *Grease 2* amúgy is modernebben viszonyul a gender témához. Végül is, jobban jártok, ha a *Xanadu*t nézzük meg először, szerintem az Olivia Newton-John legjobb alakítása.

– Csupa értelmetlen dolgot mondasz! – elégedetlenkedett Maisie továbbra is.

– Azt gondoljátok, hogy én most nagyon művelten és okosan beszélek, de valójában ezek pusztán tények. Tehát akkor, akarjátok, hogy megmutassam, hogyan kéne beszélgetek a kamera előtt, vagy nem?! Mehet a felvétel!

Maisie minél hamarabb túl akart esni a dolgon, úgymint elindította a videót.

– Mesélj nekünk anyáról!

Patrick lehunyta a szemét, és elképzelte Sarát. Amikor kinyitotta, egyenesen a kamera lencséjébe nézett, és belekezdett:

– A barátságunk sötétben kezdődött. Anyátok megkérdezte, hogy érdekel-e a kilátás a főiskolai kollégium tetejéről, én pedig persze hogy kíváncsi voltam rá. Felliftetünk a kilencedik emeletre, onnan gyalog mentünk tovább a dohos lépcsőházban, egészen a tűzlépcsőig. Anyátok ment elől.

Jellemző volt rá, hogy ő vezet másokat. Szorosan a nyomában jártam, olyanok voltunk, mint egy tini detektív páros, akik éppen akkor fedeznek fel valami rettentő csavart a nyomozásban. Október közepe volt már, de jól emlékszem, hogy mi mégis megizzadtunk. Biztosan panaszkodtam is miatta, mert anyátok onnantól kezdve „kiváló nyafogó”-nak gúnyolt. Ha még nem hallottatok ilyet, ez egy eufemizmus. Tudjátok, hogy mi az az eufemizmus? – Patrick a gyerekekre nézett. Nyilvánvalóan fogalmuk sem volt. – Amikor a durva vagy bántó kifejezést körülírjuk, vagy finomabb szóval helyettesítjük. – Figyelte a gyerekek arcát, és várta, hogy megértsek, amit az imént mondott. – Úgy álltok itt, mint két olífabogyó, Martini nélkül. HOPPÁ! Nesze nektek egy eufemizmus, amiért nem tartjátok velem a tempót.

Grant elfintorodott.

– Nem feretem az olífabogyót.

– Az most mindegy! Éppen azt próbálom megmutatni nektek, hogy hogyan kell történetet mesélni. – Patrick a fülére mutatott, hogy figyeljenek, mert folytatja a sztorit. – Szóval, a lenti ajtót belülről képtelenség volt kinyitni, a tetőajtó szintén nem nyílt, így nem tudtunk kijutni egyik irányból sem. Hosszú órákra beszorultunk abba a szűkös lépcsőházba, és nem maradt más, mint hogy a szekrény mélyére rejtett csontvázainkkal üssük el az időt. Anyátok megkérdezte, hogy elárulom-e neki a *legnagyobb* titkot, vagy inkább kivárom, amíg mindenki májusi melegnek nevez. Anyátok az első pillanattól kezdve átlátott rajtam.

– Kit hívnak májusi melegnek? – Maisie láthatóan elvesztette a fonalat, de mentségére szóljon, hogy közben végig kamerázott.

– Azt, aki nem osztja meg egyből a nagyvilággal, hogy meleg, hanem nagyjából a fősuli második felében bújik elő.

– Hogyan lehet elütni az időt csontfázakkal?

– Szekrénybe rejtett csontváznak hívja az ember az olyan dolgait, amiket szégyell elmondani.

– Dehogysis, a csontfáz az ember csontjait jelenti! – Grantet nyilvánvalóan felzaklatta a csontvázak elképzelése.

– És mindkettő nagyon rémisztő tud lenni. Az igazi csontvázak és a titkok is. Tudjátok, a történetmesélésnek van egy ritmusa, amit megakasztotok az állandó közbeszólásaitokkal. SZÓVAL. Kis idő múlva rájöttünk,

hogy a fenti ajtó csak beszorult, így végül kijutottunk a tetőre, és megmártóztunk a nap utolsó sugaraiban. Nálam volt a fényképezőgépem, és csináltam néhány képet anyátokról, aki ragyogott a rózsaszínes fényben. Mondtam neki, hogy nagyon szép, mire ő azt felelte: „Biztosan nem látnál szépeknek, ha két orral korábban találkozunk.”

– Anyának *három* orra folt?

– Grant! Mit mondtam a közbeszólásokról? – Patrick megköszörülte a torkát. – Emlékszem, hogy aznap este a tetőn azt mondta, jó életem lesz. Erre én azt feleltem, hogy rá is szép élet vár, de ő úgy nézett vissza rám, mint aki menthetetlenül naivnak gondol. Azt mondta, hogy a lányok élete más, mint a fiúké. Nehezebb. Tehetségeseznek tartott, és úgy gondolta, híres leszek. Látta a fejemen.

– Mit? – kérdezett vissza Maisie.

Sara akkor azt mondta, hogy Patricknek nagy feje van, de ő most a történet kedvéért máshogy folytatta:

– Azt, hogy csak egy orrom van.

– *Tényleg* híref lettél.

– Hát, a sztárság nem tart örökké, de az tény, hogy anyátoknak sok mindenben igaza volt. – Patrick szeme könnybe lábadt, ahogy eszébe jutott az a néhány dolog, amiben Sara végzetesen nagyot tévedett. – Végül megtalált minket a rendőrség, és le kellett jönnünk a tetőről. Lehet, hogy amikor kinyitottuk a tetőtéri ajtót, megszólalt a vészjelző. – Patrick elhallgatott. Talán nem is a vészjelző, hanem a füves cigi átható szaga buktatta le őket.

– A barátságunk sötétben kezdődött – ismételte, és visszagondolt a lépcsőházra. – De anyáto... ő volt a fény az életemben.

Maisie óvatosan megállította a felvételt, és leengedte a telefont. A történetmesélésnek valóban létezik jó és rossz formája, és látszott Maisie-n, hogy tudni akar mindent, ami ezután történt.

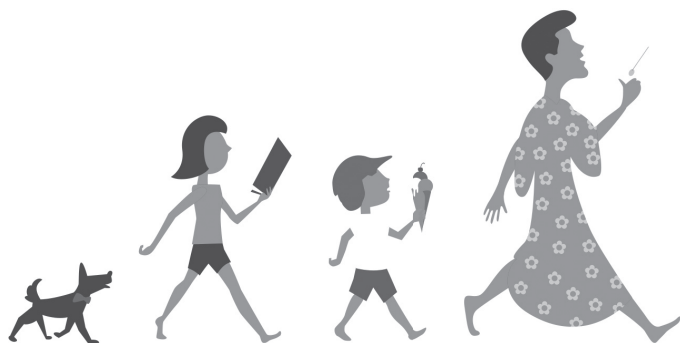
– Ez szuper volt, GUP.

Patrick előrehajolt, hogy visszavegye Maisie-től a telefont. Intett nekik, hogy húzódjanak újra közelebb egymáshoz.

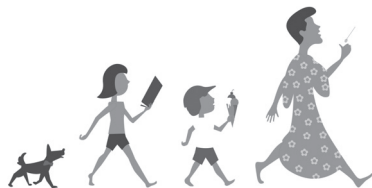
– Próbáljuk meg még egyszer. – Cecil B. DeMille-nek, a híres rendezőnek képzelte magát, a gyerekek pedig most már készen álltak a felvételre. – MeséljeteK édesanyátoKról valami *különlegeset!*

HAT HÉTTTEL KORÁBBAN

EGY

Reggel 8:38-kor a hőmérséklet már elérte a harminc fokot, és várható volt, hogy aznap negyvenig is felmegy. Májusban szokatlan, de volt már rá példa. A sivatag fölött derült volt az ég. Élénk, kobaltnék színe miatt az ember könnyen azt gondolhatta, hogy valami hollywoodi filmstúdióba került, és csak akkor hitte el, hogy valódi eget lát, amikor már eleget bámulta ezt a kékséget. Patrick O'Hara elveszetten állt az út mellett, a kis reptér előtt. A Palm Springset körbeölelő robusztus hegyek herkulési munkát végeztek, és fáradhatatlanul távol tartották a felhőket, az esőt, a párát, az időjárás majdnem minden elemét, kivéve a szelet. Az impozáns szélérőművek palotaórként vigyázták a Coachella-völgy bejáratát. A pálmafák lágyan lengedeztek a szélben, de nem hajoltak el. Patrick azt kívánta, bárcsak jutna neki is egy kevés a pálmafák erejéből.

Egy régi, vörösbegytojáskéek Chevrolet kabrióval elhajtott mellette valaki, majd óvatosan lelassított a fekvőrendőrnél, nehogy megkarcolja az alvázat. Az autó kicsit megbicsaklott az akadályban, majd a sofőr továbbhajtott, és rákanyarodott a reptérről kivezető, elegáns, pálmafákkal szegélyezett útra. Az egész látvány olyan volt, mintha egyenesen egy régi képeslapba vezetne bele. A város időtlensége volt az egyik dolog, amit Patrick imádott Palm Springsben. A napok hosszúak voltak, sok napsütéssel és olyan egyformák, hogy szinte lehetetlen volt megkülönböztetni egyiket a másiktól. Már négy éve rejtőzködött ezen az ötvenes évekbeli sivatagi birtokon, a Tamarisk Roadtól délre, a találó nevű Movie Colony környékén, amire a pénz a tévés szerepléseivel kereste meg. Busás fizetést kapott a megalázó, kilenc évadnyi szereplésért a *The People Upstairs*ben (A szomszédok az emeleten),

aztán ott voltak még a szindikált műsorok, a streamelés és egy meglepően nagyszabású turné Franciaországban. Patrick nem akarta ennyire elvágni magát a való világtól, de a város hívogatta. Régen a szerződéses színészek nem utazhattak Los Angelesből százötven kilométernél távolabb, hogy az előre le nem egyeztetett forgatásokra is odaérjenek időben. Palm Springs légvonalban pontosan százötven kilométerre van Hollywoodtól, ezért lett a színészek közeli menedéke.

Amikor ideköltözött, gyakran meghívta magához a barátait, főleg hollywoodi különcöket a filmiparból, akiket több mint tizenöt éves pályafutása során ismert meg. Sara és a gyerekek is eljöttek egy hétre, rengeteget nevettek és játszottak a medencében, és Sara úgy cukkolta Patricket és a sztárságát, ahogy azt csak régi jó barátok tehetik meg egymással. De egy idő után Patrick elhanyagolta az ismerőseit. És elmaradoztak a látogatások. Sarának nyomós oka volt rá, de a többiek, úgy tűnt, hogy egyszerűen megfélelkeztek róla. A látogatók hiánya feltűnt a szomszédoknak is, például a hármás párként élő JED-éknek, akik a háza mögötti telken laktak, és Patricket remetének gúnyolták. John, Eduardo és Dwayne néha átleskelődtek hozzá a kerítésen, és közben egyszerre vágtak barátságos és gúnyos arcot. Olyanok voltak, mint a Kellogg's müzlireklám mesefigurái, Snap, Crackle és Pop, csak éppen ők dugtak is egymással. A bejárónője, Rosa is ismerkedésre buzdította.

– Mr. Patrick, miért él ebben a hatalmas házban egyedül?

A válasz bonyolult volt, és ő nem akart őszintén beszélni a témáról, mert akkor Rosa csak megsajnálná, és nekiállna elkészíteni a kedvenc perui hal-salátáját. Patrick azonban nem élte meg ennyire szörnyen az egyedüllétet. Egyszerűen csak... egyedül akart lenni. Kilenc éven át tartó szerepléseivel folyamatosan kapott belőle egy darabot a világ, és ami mostanra maradt, azt inkább megtartotta magának.

Patrick mélyen a szemébe húzta baseballsapkáját, amikor egy fickó a tilosban leparkolta a Lexusát, kipattant a járó motorú autóból, és szívélyes kézfogással elbúcsúzott egy barátjától vagy üzleti partnerétől. Patrick bólintott az ismeretlen barátnak, amikor az elsétált mellette, mire ő viszonzásképp hozzávágtá a háromrekeszes Wilson tenisztáskáját, miközben a vállára dobta. Észre sem vette Patricket. Könnyű feledésbe merülni, Patrick annyira ideje nem szerepelt a nyilvánosság előtt, hogy az emberek már el is

felejtették. Ami az álcát illeti, a trükk az, hogy nem szabad túlzásba vinni. Patrick átlagos ruhákat hordott: sapka és napszemüveg mögé rejtette az arcát, és laza, tengerészskéj pólót viselt. (A testalkatról ugyanis könnyű felismerni az embert.) Ha valaki túlságosan próbál elbujni, az is felkelti mások figyelmét. Bólints egyet köszönésképp, és egyből nézz a másik irányba. Ez szinte mindig bevált.

Patrick elővette a telefonját, és írt Gregnek.

Úton vagyok.

Éjfél után jöttek a hívások, de Patrick nem hallotta, mert a mobilját „ne zavarjanak” üzemmódra állította. Tizenhárom – sosem szerencsés szám – nem fogadott hívása volt a szüleitől, és még egy Gregtől. A szülei csak rövid, *Hívj vissza!*-hangüzenetet hagytak, Greg semmit. Évekkel ezelőtt Patrick jól össze is veszett az anyjával, aki az éjszaka közepén próbálta meg elérni a hírel, hogy az apja stroke-ot kapott, de ő csak reggel hívta vissza.

– Hol voltál tegnap este, amikor szükségem volt rád?! – szegezte Patricknek a kérdést az anyja.

– Aludtam, ahogy a legtöbb ember szokta éjszaka.

– És nem ébredsz fel a telefoncsörgésre?

– Le van némítva reggel hétig.

– És ha vészhelyzet van?

– Ha vészhelyzet van, akkor azt egy átaludt éjszaka után jobban fogom kezelni.

Patrick ezt a számára logikus gondolatmenetet tévedhetetlennek tartotta. Mintha az apja is ezt akarta volna alátámasztani: mint kiderült, a rosszullétét nem stroke okozta, hanem egy enyhe és kezelhető arcidegbénulás.

A tegnap esti hívások mögött azonban valódi tragédia állt. Sara több mint két és fél év hősies küzdelem után békében távozott szerettei körében. Egy repülőgép hangos zúgással felszállt a kifutópályáról. Patrick megrezzen, ahogy a járda beleremegett a repülő indulásába, de ezenkívül teljesen tompa volt. Nem történhet meg. Újra. Joe-t már elvesztette. A Sara halála miatt érzett szomorúság mellett lelkiismeret-furdalása is volt. Amikor legutoljára találkoztak, megígérte Sarának, hogy sosem fogja őt elengedni. Aztán az élet közbeszólt. Sara északra költözött, és hozzáment Patrick testvéréhez, Greghez. Patrick nyugatra költözött, és tévés híresség lett. És szép lassan, ahogy teltek az évek, megtette.

Elengedte Sarát.

Patrick lenézett a bőröndjére, szinte meglepődött a látványtól. Nem emlékezett, hogy összepakolt. Ott állt a reptéren, és sok év után újra repülni készült. A tévés időkben rutinszerűen utazott. A csatorna magángépével is elmentek párszor New Yorkba, amikor a teljes színészgárda felvonult a *Good Morning America* vagy – uram segits – a *The View* beszélgetős műsorokban.

Idegesség érezte magát, a gyomra reszketett. Zaklatottságát az utazásra, és annak okára fogta, de ettől nem lett nyugodtabb. Megigazította pilótanapszemüvegét, megfordult, és besétált a reptérre, majd hagyta, hogy a hegyeket visszatüköröző üvegajtó becsukódjon mögötte.

Poggyászkidadás. Tekintete átsiklott Gregen, egy csapat zsziszegő légiutas-kísérőn akadt meg, és csak kis idő elteltével ismerte fel a testvérét. Nagyon meglepődött, amikor meglátta az üvegajtó túloldalán, mert arra számított, hogy apja megy ki érte a hartfordi reptérre. Greg sovány volt, és ki-merült, Patricknek még harminc méterről is jól kivehető volt testvére szenvedése. Öccse hirtelen idősebbnek tűnt, mintha valami furcsa időörvény hatására vagy tíz évet öregedett volna azóta, hogy néhány éve utoljára találkoztak.

Greg is kiszúrta őt, és Patrick épphogy vissza tudott neki inteni, mert a válláról lecsúszott a hátizsák, a szára beleakadt a könyökébe, és majdnem a földön landolt. Zavarodottan álltak, két testvér, akiket elválaszt egymástól egy üvegfal, mint a *Diploma előtt* című film zárójelenetében a szerelmeseket, és Patrick akár el is játszhatta volna, ahogy a főhős dörömböl a templom üvegfalán. De nem csinált ilyet. Patrick jól ismerte a jelenetet, rengetegszer látta a filmet. Lehet, hogy pillanatnyilag megkönnyebbülne a tombolástól, de a kegyetlen valóság akkor is ott várja az üveg túloldalán.

Átment a fotocellás ajtón, a NINCS VISSZATÉRÉS feliraton túl, egyenesen az öccséhez, szorosan megölelte, és Greg tarkójára fonta a kezét, ujjával mélyen beletúrt a hajába.

– Nagyon sajnálom – suttogta.

Greg teste megremegett. Patrick szorosan átölelte testvérét, míg Greg elernyed, és legalább pár másodpercre abbahagyta a zokogást.

– Itt vagyok.

Csöndben várták a feladott poggyászok érkezését. A fekete bőrröndök olyan lassan araszoltak a futószalagon, mint a gyászolókkal teli autók a halotti menetben. Pár nap múlva rájuk is ez vár. Némán mentek le a parkolóba, Greg nem találta a szórakozottan a pénztárcájába gyömöszölt parkolójegyet, de nem szóltak egymáshoz, csak a mögöttük várakozóknak, hogy előreengedjék őket, majd újra elnémultak, amikor kiderült, hogy Greg elfelejtette, hogy hányadik emeleten parkolt. Patrick igyekezett megőrizni a nyugalomát, és amikor Greg egyre kétségbeesettebben rohant az autók között, kézen fogta, és megállította.

– Pssz. Nyugodj le, megtaláljuk a kocsit – suttopta.

– *ÍGY KELL EZT CSINÁLNI!* – kiáltotta valami idióta a betonoszlop mögül, és a testvéreket teljesen kizökkentette az autókeresésből. Patrick reflexszerűen integetett a pasasnak, mintha életében először most hallaná vissza ezt a sort, és nem tizenegymilliomodik alkalommal. *Így kell ezt csinálni!* Az ABC műsorszolgáltató társaság szitkomjának második évadjában ez volt a mottója a Patrick számára hírnevet hozó karakternek. Minden epizódban legalább egyszer, tisztességesen előadta ezt a mondatot, és a stúdióközönség – esetlen, vidéki bagázs, kinyúlt ruhában, aki a *The Price Is Right* (*Eltalálta az árat!*) műsorába már nem kapott jegyet – egyszerűen imádta. Habár nem ő volt a főszereplő, a karakter egy időre híressé tette.

– Te vagy az a fickó igaz? Mi történt veled?

A parkoló csak úgy zengett a kérdéstől. A *The People Upstairs* mérföldköve volt a klasszikus tévész korszakának. Az egyik Super Bowl után, egy ráadás, háromrészes évadot is leadtak. A szereplőket alakító színészek a *People* magazin címlapján pózoltak, és Patrick még egy Golden Globe-díjat is kapott.

Manapság az emberek a tévét is a telefonjukon nézik, és akkor is csak háromperces részleteket, már ha egyáltalán néznek tévéműsort. Helyette magukat videózzák, pirosposztság arcbőrüket filterekkel lágyítják, vagy cica-bajszot és orrot varázsolnak maguknak.

– Igen, én vagyok az – válaszolta Patrick lazán.

– Akkor mondd. Mondd a szöveged!

– Bocs, de ez most nem a legjobb alkalom.

– Gyerünk! Mondd már! – erősködött a fickó.

– Na jól van, ELÉG EBBŐL! – Patrick elengedte gurulós bőröndjét, tett pár lépést az idegen felé elég dühösen ahhoz, hogy megüsse. Greg ráeszmélt, hogy még fogják egymás kezét, így visszahúzta Patricket.

– Pöcsfej! – mondta a fickó, elégedetlenül csóválta a fejét, és előhalászta kocsikulcsát a zsebéből.

Patrick gyors léptekkel az ellenkező irányba indult, Greg kíséretében, még mielőtt bárki is meghallaná az iménti szóváltást. Fogalma sem volt, hogy hol áll az autó, de nem hiányzott neki a figyelem és a közönség. Berúgta a lépcsőház ajtaját, és amikor már eleget gyalogoltak, megállt, majd a térdére támaszkodott, hogy kifújja magát. Egy srác jött, *University of Connecticut* feliratos pulóverben, és kettesével szedte a lépcsőfokokat, mintha egy olimpiai atlétikai számban versenyezne. Patrick félrehúzódott, hogy elengedje. Hallotta, ahogy a srác néhány lépcsőfordulóval távolabb kerül tőlük, és addig fülelt, amíg a léptei teljesen elhaltak.

– Sara... – kezdett bele Greg.

– Tudom. – Patrick szívesebben beszélgetett volna erről az autó védett terében, de ha a lépcsőházban kellett megtörténnie, hát legyen. – Anya elmondta.

– Három hete azt kérte, hogy a temetés utáni megemlékezésen Steely Dantól a „Reelin’ in the Years” („Pörögnek az évek”) szóljon, én meg rászóltam, hogy fogja be. Nem hittem el, hogy már csak ilyen kevés ideje van hátra. De ő tudta.

Patrick elfordult Gregtől, hogy leplezze saját fájdalmát.

– Mindent tudott. – Patrick úgy érezte, hamarabb kellett volna jönnie, hogy elbúcsúzzon Sarától. Az volt a kifogása, hogy Sara már évek óta nem az övé. Ő csak a gyerekek vagy Greg kárára tölthetett időt Sarával.

Greg megrázta a fejét. Patrick a lépcsőházi ablakot bámulta, amibe egy pár kulccsal belekarcolta a monogramját. Az ablakon túl repülőök jöttek-mentek, és kis fényfoltokká változtak az esti égbolton.

– Az orvosok azt mondták, hogy... – Egy autó kerekei hangosan csikorgtak a parkolóban. Greg alaposan megnézte a lépcsőház minden egyes betonfalát, mint akinek most tűnik fel, hogy milyen börtönszerű helyen vesztegelnek. – Nem számít, mit mondott az orvos. Én vele voltam, amikor elment, de a gyerekek nem tudtak elköszönni tőle. – Ezután háromszor is öklendezett, majd a térdére támaszkodva elhányta magát. Patrick

összerezzen a látványtól, elengedte a bőröndjét, a testvéréhez lépett, és a kapucnijánál fogva megtartotta.

– Gyere ide! – mondta, miután megbizonyosodott róla, hogy Gregből minden kijött. Támogatta a testvérét fél emeleten át a következő lépcsőfordulóiig, szeretett volna minél távolabb kerülni az iménti eseménytől, és remélhetőleg minél közelebb az autóhoz. Viszolygás fogta el, ha arra gondolt, hogy minek a maradványain vonszolja keresztül a bőröndjét, és tudta, hogy amikor hazamegy, elégeti, és vesz egy másikat.

Greg kezébe törölte a száját és belekapaszkodott a korlátba, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

– Hogy élted túl ezt az egészet? Amikor Joe-val megtörtént.

Patrick megtorpant, mint aki lebukott valami rémes hazugsággal. Megdörzsölte a homlokát – még tapintható volt a seb, amit abban a balesetben szerzett, amiben elvesztette a párját –, és mélyet lélegzett. *Sehogy sem*, gondolta. *Nem éltem túl*. Mindig ezt válaszolta. De hát most is itt áll, és életben van, nem igaz? Neki kell szembenéznie egy újabb veszteséggel. A lépcsők felé mutatott:

– Menjünk, nézzük meg az autót a következő emeleten.

Patrick elvette Gregtől a távirányítós kulcsot, és minden autónál megnyomta, hátha megszólal egy árulkodó dudahang, vagy felvillan a kocsilámpája. Négy-öt soron át némán mászkáltak és keresték az autót.

– Egyébként mit keresel itt?

– Mi?

Patrick megállt, és Gregre nézett. Ő most otthon kellene, hogy legyen a gyerekekkel.

– Greg.

Greg megállt és megfordult, de nem válaszolt.

– Azt hittem, apa jön ki értem.

– Drogfüggő vagyok.

Már-már komédiába illett, ahogy elbeszéltek egymás mellett, Patricknek nehezebb esett nem elröhögni magát. Az egy dolog, hogy Greg humorral próbálta elviselhetővé tenni a gyászt, Patrickből viszont hiányzott a tapintat az ilyen helyzetekben. Inkább rákérdezett:

– Itt találkozol a dílerrel? – A legközelebbi felfestésre nézett, ami 4E-t mutatott. – Beszerzünk egy kis macskamentát mielőtt hazamegyünk?

– Nem viccelek! – Greg óvatosan, nehogy megszólaljon a riasztó, leült egy fehér furgon lökhárítójára.

– És én nem is nevetek – válaszolta Patrick. Egy férfi úgy kopogott el mögöttük, mintha szteppcipőt viselt volna. – Csak nem értem a dolgot.

– Mit nem lehet ezen érteni?

– Heroin?

– MI? *Nem.* Gyógyszerek.

– *Gyógyszerek.* Miféle gyógyszerek?

– Fájdalomcsillapítók: Vicodin, Oxikodon, Fentanil, Tramadol. Egyszer talán valami fogycsillapító kapszulát is bevettem, amit az asszisztensem fiókjában találtam.

Patrick egyszerre szörnyedt el és lett kíváncsi.

– És jók voltak?

– Mik voltak jók?

– A fogycsillapítók.

– Úgy érted, hogy beálltam-e tőle?

– Nem, hogy segítette-e *fogyni.*

Greg nem válaszolt, és kínos csend nehezedett rájuk. *Hát, ez baromi jó,* gondolta magában Patrick. Dühös volt, és már nem is akarta a testvérét mindenáron megvizsgálni. Mostanra Greg öklendezését is gyanúsak találta.

– Hogy jutottál idáig?

– A fél ország függő, nem nézel híreket?

Nem, Patrick nem nézett híreket, mivel soha semmi jót nem mondtak a hírműsorokban.

– Mióta?

Greg a bátyjára pillantott. Ezt a szúrós tekintetet a jogi egyetemen szedte fel, és kezdő jogászként tökéletesítette.

– Három éve, Patrick. Már majdnem három éve. Sara diagnózisa óta. És amióta ezerrel gürizek, hogy partner legyek a cégnél. Nem bírtam mindent egyszerre csinálni. Nem tudtam... – kereste a szavakat. – Nem tudtam ennyi embernek megfelelni.

Patrick a furgonnak támasztotta homlokát, hogy lehűtse magát. A három óra időeltolódás miatt odakint sötét volt, ő viszont nagyon is ébernek érezte magát.

– Most is be vagy állva?

Greg ellenszenvesen nézett Patrickre, ahogy az felemelkedett a furgonról.

– Anya tudja?

Greg rövid szünet után válaszolt:

– Senki sem tudja. Te vagy az első, akinek elmondtam. Nem megyünk el innen máshova, kérlek? Akár... Nem is tudom. Egy Mekibe?

– Csak nem hirtelen zabálhatnékod lett? – kérdezett vissza Patrick gúnyosan, annak ellenére, hogy ő maga sem emlékezett, mikor evett utoljára. Talán a repülőn nassolt valamit.

Greg a sportdzsekije zsebébe csúsztatta a kezét, majd a cipőjét bámulta.

– Hogy nyugodtan tudjunk beszélgetni – mondta, és Patrickre nézett. – El kell vinned a gyerekeket.

– Jól van. Szívesen segíték bármiben. – A család várhatóan elhalmozza jó pár elintéznivalóval, miért ne intézkedne már most. – Hova?

– El, *magaddal*.

– Nem ért... TESSÉK? – Patrick Greg pillantását fürkészte, hátha csak viccel. – Jaj, ne már!

– Patrick.

– Te *tényleg* be vagy állva! Ez képtelenség. Lehetetlen, amit kérsz.

– Patrick!

– Ez teljesen abszurd. Két éve felkértek, hogy az Emmy-díj-átadón én adjam át a legjobb mellékszereplő színésznőnek járó díjat vígjátéksorozat kategóriában, de én visszautasítottam a lehetőséget. Akarod tudni, hogy miért? Mert túl nagy elköteleződéssel járt volna az egész. Nem. Nem én vagyok az embered.

– Van egy rehabilitációs központ Rancho Mirage-ban. Csak tizenöt kilométerre van tőled. Várólistás hely, de ma reggel odatelefonáltam, és azt mondták, hogy engem már most felvesznek. A gyász enyhítő körülménynek számít, plusz a cégnél az egyik partner ismer valakit a központ bizottságában.

– Akkor *mégsem* én vagyok az első ember, akinek elmondtad! – Patrick nem sokat tudott a függőségről, de azt igen, hogy a függők hazugságspiráljával jobb résen lenni.

– A munkahelyemen elmondtam. Muszáj volt. – Greg felsóhajtott. – Nem várhatok tovább, *most* kell elvonóra mennem.

Patrick felidézte dohányos éveit, részben cigizéssel akarta megőrizni tévés alakját, aztán amikor a sorozatát levették a műsorról, próbált leszokni, de

még jó párszor visszaesett. És milyen szívesen rágyújtott volna most is, a váratlan hírek sodrásában.

– Szerinted jó az időzítés az elvonóhoz?

Greg remegett, és túl akart már lenni a témán.

– A gyerekeknek szükségük van az apjukra, és nemcsak egy félig működő apára, amilyen az elmúlt években voltam, hanem egy teljesen józan emberre. Ezt *most* kell megtennem.

Patrick feje zsongott a logisztikától, úgy érezte, hogy a garázs falai menten összepréselik és kilapítják. Az autókkal együtt őket is szétúzza a nyomás, és nem marad belőlük más, mint szemébe való roncs.

– De hát én csak két nadrágot hoztam.

– Azt szeretném, ha magaddal vinnéd őket Palm Springsbe. Ez az egész csak akkor működik, és csak akkor leszek képes végigcsinálni az elvonót, ha tudom, hogy a gyerekek a közelemben vannak. Ők tartanak életben. Ők az én...

– Elég! Hagyd ezt most abba! – Patrick maga sem tudta, hogy mire gondol pontosan, Greg remegésére vagy az abszurd kérésére.

Egy idősebb pár egymásba karolva sétált át a parkoló másik végében álló Cadillachez. Keservesen sokáig tartott nekik, hogy elérjenek az autójukhoz.

– És mennyi időre? – Patricknek esze ágában sem volt a kérdéssel esélyt adni a dolognak. Mégis kicsúszott a száján.

– Kilencven napra.

– *KILENCVEN NAPRA?!* – A garázs zengett Patrick szavaitól, amik szívesség helyett inkább letöltendő börtönbüntetésnek hangzottak. Tudta, hogy itt most nem ő az áldozat, hiszen Greg vesztette el a feleségét és a gyerekek az édesanyjukat. De ez a veszteség őt is érinti. – Teljesen elment az eszed!

Gregből kitört a zokogás.

– Istenem. Jól van. Csak... – Meg akarta vigasztalni Greget, de nem tudta, hogyan közeledjen hozzá. – Tudnod kell, hogy én meg alkoholyista vagyok. – Patrick valójában nem volt az, csak találni szeretett volna egy jó kifogást. Lehet, hogy ő is bejelentkezhetne az elvonóra.

– Patrick, te csak társaságban iszol.

– Egyedül élek a sivatagban, ez mégis mennyire szociális! – Kilencven napon át körben ülni, és józanul az érzéseiről beszélgetni pokolinak tűnt,

de a gyerekek felügyeleténél még ez a gondolat is jobban tetszett neki. Pláne egy jól felszerelt központban, ahol még finom ételek és masszázsszalon is akad. Patrick a magasba emelte a távirányítót, és dühösen nyomkodta, a karja úgy járt, mint egy ide-oda forgó periszkóp. *Az isten szerelmére, Joe,* gondolta most is, mint általában, amikor stresszhelyzetbe került. *Miért nem én vezettem a kocsit?* De Joe volt a sofőr. Patrick becsatolva ült Joe mellett, amikor egy idióta kamasz esti sétakocsikázás közben beleszállt a vezetőoldalba. Patrick pechére.

Egyszer csak csipogást hallottak a sötétből. Megfordultak.

Végre megtalálták az autót. A többiről ráérnek később vitatkozni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

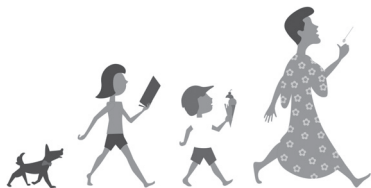
Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

KETTŐ

– Brunchnak hívják. Nem tudjátok, mi az?

– Olyan, mint a reggeli? – kérdezte Grant, míg Patrick becsatolta a fiú biztonsági övét. Unokaöccse hatéves, és kicsit pösze.

– Nem. – Patrick alaposan bebiztosította Grantet a gyerekülésben. Csak másfél napja érkezett Hartfordba, de a gyerekek ideiglenes, Palm Springs-i „kiruccanása” már vagy kilencszer szóba került. Önként vitte el őket bruncholni, mert nem akarta, hogy valamelyik felnőtt tizedszerre is szóba hozza a dolgot.

– Kezeket az orrokra! – mondta, mielőtt becsukta a kocsiajtót. Tényleg hangosan kimondta? Az anyja szokása volt ez, amikor ők voltak gyerekek a testvéreivel.

– Ha nem reggeli, akkor ebéd? – Maisie várta, hogy Patrick megkerülje az autót.

– Nem – mondta, és megrángatta Maisie gyerekülésének az övét. Túl szorosnak érezte. – Hogy kaptok ebben az ülésben levegőt? Szörnyű! – Maisie már kilencéves volt, nem kellett gyerekülésben utaznia, de neki kevesebb hely jutott az autóban, és Greg szerint Maisie-t ez nem zavarta.

– Megszoktuk.

Patrick jól megnézte a gyerekeket. Grant Sara vonásait örökölte – hihetetlen, de – a harmadik orrával együtt, Maisie pedig anyja haját, amit összefogva hordott. Patrick Maisie oldalán is becsukta az ajtót, aztán bepattant a kocsiba az anyósülésre.

– Hát akkor mi af a brunch? – Grant ingerülten lóbálta a karját.